

Plátek

Rok: 2015

číslo: 2

V prázdninovém vydání Plátku si přečtete:

Úvodník - slovo šéfredaktorky

Reportáže z akcí - exkurze do Vídně a Prahy

Projektový den

Výlet parlamentu

Lehká atletika

Zábava - kdo je kdo?

křížovka

Přejeme krásné prožití prázdnin!

Ahoj všichni,

slyšíte to co já? Ty hlasité kroky přicházejících prázdnin? Určitě se na prázdniny všichni těšíme, na super počasí, povalování se u vody, dlouhé vyspávání a další podobné příjemné věci :). Prázdniny si letos o dva dny prodloužíme kvůli malování a modernizaci kabinetů.

Pro nás, deváťáky, vysvědčením končí devět let základní školy a přichází nová životní etapa – střední škola. Někteří se na ni už hodně těší, na nové spolužáky, učitele, prostředí, jiní z toho mají strach a nejraději by na základce ještě zůstali. Všem nám ale zůstane jedno společné – základní škola pro nás bude znamenat už jenom vzpomínky. Vzpomínky na partu skvělých kamarádů, na školní výlety, ale i na obyčejné dny v lavicích, které byly letos doprovázené náročnou přípravou na přijímačky. Jsou to zvláštní pocity, když si uvědomíte, že už všechno opravdu končí.

Nezbývá mi tedy nic jiného než se s vámi jménem našeho časopisu rozloučit, poděkovat našemu výbornému redakčnímu týmu za články a spolupráci a redaktorkám z devítky, které do Plátku píší stejně jako já naposledy, popřát, aby zkušenosti z časopisu využily v budoucnu, nejlíp hned příští rok v prváku :).

Doufám, že jste byli s našimi výtvyry spokojeni.

Vladislav Randula, 7. B

Na závěr vám přeji krásné prázdniny a v září úspěšné vykročení do dalšího školního roku ať už tady na základce nebo na střední škole.

Radmila Centnerová, 9. B, šéfredaktorka

Z akcí

Projektový týden deváťáků

V pátek 29. května 2015 skončil projektový týden tím, že si skupiny deváťáků vylosovaly jednu třídu, které pak odprezentovaly svou týdenní práci. Každá skupina se celý týden zabývala tématem Jan Hus. Kdybych měla zhodnotit průběh celého týdne, nehodnotila bych ho vždycky úplně kladně. Nejvíce nás zaskočilo téma, o kterém jsme toho moc nevěděli. Hodně zabrat nám dalo i rozdělení úkolů, protože někteří jedinci se hned na začátku rozhodli, že nic dělat nebudou, a k sebemenší věci je donutit byl opravdu skoro neřešitelný úkol. Když jsme si úkoly přece jen rozdělili a nějakým způsobem je udělali, říkali jsme si, že je to fajn, když máme všechno tak brzo hotové. Jenomže poslední den jsme zjistili, co všechno nám chybí, není dotažené do konce, taky jsme moc neuměli samotnou prezentaci. V pátek ráno jsme se ještě snažili domluvit, jak co budeme říkat, a upřímně jsme se toho báli. Když jsme během první hodiny stihli odprezentovat asi třetinu úkolů, přemýšleli jsme, co budeme dělat ve zbytku času, když jsme tak rychlí. V další hodině jsme ale měli na program úkoly jako divadlo, chemické kouzlo nebo kramářskou písničku a tyto věci už zabraly hodně času. Na závěr jsme ještě naši třídu učili středověký tanec, takže jsme to časově zvládli krásně.

Třída, které jsme celou prezentaci předváděli, nás dokonce i kladně hodnotila, což nás hodně překvapilo. Možná to nebylo přece jenom tak špatné :D.

Po prezentacích pro žáky následovala ještě krátká prezentace pro učitele a veřejnost. Velký úspěch sklidily hlavně kramářské písně a chemická kouzla. Podle hodnocení jsme se jim snad líbili i celkově.

Myslím, že i když neměl tento týden vždy úplně pohodový průběh, něco jsme si z něj odnesli a na některé situace budeme ještě nějakou dobu vzpomínat. Například na výstup Jáchyma. :)

Jáchym Vyskočil, jeden z nejlepších řečníků

Naposledy se s vámi loučí Radmila Centnerová, 9. B

Projektový týden devátáků

Skupina Andrey Zábojové si vylosovala třídu 8. C. Ze začátku se nám představili ve třech jazycích. Co nás ale zklamalo, bylo to, že mluvili potichu a že někteří členové skupiny nespolupracovali. Velmi se nám líbila kramářská píseň, která měla melodii od nové písničky Spasitelé a dobrý text. To chemické kouzlo bylo vážně kouzelné a tanec, který si pro nás nachystali, byl pěkný a já byla jediná ze třídy, která jsem se ho chtěla naučit. Jako ochutnávku pro nás měli středověké buchty s povídkám a tvarohem. Překvapilo nás, že nám dali napsaný scénář k divadlu, které jsme museli zahrát. Pro některé to bylo fajn, ale pro některé obtíž, což vyvolalo menší hádku. Celé dopoledne s nimi se nám líbilo, rozhodně to bylo lepší než se učit. :D

Skupinu jsme hodnotili vcelku kladně, měli jsme jen nějaké menší výhrady, které se daly přehlédnout. Na závěr jsem za celou třídu poděkovala, předala „vysvědčení“ a rozloučila se s nimi. A jak bych je hodnotila já? Mně se to líbilo, každý dělá nějaké chyby a nikdo není profesionál, a proto jsem byla s naší skupinou spokojená. :)

Klára Hájková, 8. C

Beseda se spisovatelkou Petrou Dvořákovou

Se svou třídou jsem se zúčastnila besedy s paní spisovatelkou Petrou Dvořákovou, která nám vyprávěla o mentální anorexii.

A jak tento problém vzniká? Paní Dvořáková nám to vysvětlila jednoduše. Vzala si s sebou pomocnici – dívku nakreslenou na velkém papíru. Od kluků ze 7. A a 7. B dostala jméno Žofie. Tuto Žofii trápily dva problémy, hádání se s mámou, s kterou si nerozumí a která ji ani v ničem nepodporuje, a dále také její váha (75 kg.). Ve škole ji berou takovou jaká je, ale ona sama se sebou není spokojená. Rozhodla se, že tyto problémy vyřeší. Začala váhou, tedy několik věcí ze svého jídelníčku vyřadila. V tento moment nás paní Dvořáková vtáhla do děje a můj spolužák měl vybrat z přinesených potravin vše, co by Žofie neměla jíst, pokud by chtěla zhubnout. Musím přiznat, že svůj úkol zvládl dobře. A co Žofie? Na dalším obrázku už zhubla na 50 kg. Jeden problém byl za námi, a teď ten druhý. Pokusila se domluvit s mámou, ale bezúspěšně. Žofie tehdy dostala nápad. Urovnávání vztahů v rodině jí sice nejde, ale hubnutí ano. A tak začala její mentální anorexie. Za den snědla např. pouze jedno jablko a jednu okurku. Anorektičky mají prý obrovskou chuť k jídlu, někdy hladovění nevydrží a nají se. Na třetím obrázku jsme již uviděli Žofii - anorektičku. Rozštěpené vlasy, „pytle“ pod očima, celá vrásčitá, dokonce se i sebepoškozovala. U tohoto obrázku se paní Dvořáková zastavila a řekla nám pár věcí. Jak třeba anorektičky poznat. Snaží se ze sebe vydat všechnu energii, jsou v neustálém pohybu, potulují se po škole a klidně cvičí i na záchodech. Anorektičky se velice špatně léčí, protože nemoc skrývají. Aby svou anorexii zapřely, jídlo dávají např. psům, co mají doma, nebo si jídlo zkrátka nácou do kapes, kabelky a podobně. Některé anorektičky jsou tak hladové, že jí tampony nebo žužlají zubní kartáček se zubní pastou. Někdy vypijí 5 litrů vody najednou. Pokud někdo na jejich anorexii přijde, začnou člověka citově vydírat. („Pokud to někomu řekneš, zabiju se.“) Do nemocnice se dostanou, když zkolabují nebo se jim zkrátka něco stane.

Dále nás čekalo srovnání. „Dejme tomu, že máme 100 anorektiček. 33 z nich umře, 33 přežije do dobrého věku a 34 se léčí,“ sdělila nám paní spisovatelka. „Z tohoto 100 bude 90 holek a 10 kluků.“ Je jasné, že bychom všechny chtěly být krásné a kluci samý sval. Paní Dvořáková nám řekla, že si nikdy nemůžeme brát příklady z reklam, ze soutěží jako Miss... Pokud vidíme „nadupaného“ muže, většinou za to můžou steroidy. A modelky sice můžou být krásné, mít ideální postavu, dokonalé vlasy a pleť, ale prý si musíme uvědomit, že před focením či natáčením jsou dvě hodiny zavřené v maskárně. Paní Dvořáková nám vyprávěla o jednom rozhovoru s modelkou. Otázka zněla: Jaký je váš životní cíl? Odpověď: Za manžela chci fotbalistu. Zdůraznila, že není dobře, když u missek rozhoduje víc krása než IQ.

Další kapitolou byla bulimie. Bulimičky sice jídlo sní, ale vzápětí ho vyzvrací. Ovšem zvracení si vyvolávají samy. Poznáme je prý tak, že během jídla se několikrát zvednou od stolu, aby vše vyzvracely. Anorektička se cítí dokonale a všemi pohrdá. Zato bulimička to tak necítí a nechce být ta špatná, co jen zvrací. Bulimičky se mnohem lépe léčí.

Na konec nám autorka řekla, že anorexií sama prožila a to ji přimělo k tomu napsat knížku **Já jsem hlad**. Paní spisovatelka onemocněla anorexií tak, že jednou během nemoci zhubla a byla všemi chválena. To se jí zalíbilo, a proto v hubnutí pokračovala. Vážila neuvěřitelných 37 kilo ve věku 20 let.

Beseda byla asi nejzajímavější, co jsem kdy zažila. Toto téma mě zaujalo, a až budu mít možnost, knížku si rozhodně přečtu.

Sabina Stloukalová, 7. B

Na fotce paní Dvořáková se Žofií

Rozhovor se spisovatelkou

Během besedy jsme položili paní Dvořákové několik otázek. Pro čtenáře našeho časopisu jsem sepsala to, co mě zaujalo.

Jak Vás napadlo napsat knihu „Já jsem hlad“?

Nejprve jsem měla napsat do časopisu Reflex článek o anorexii, a jelikož jsem měla sama anorexii, tak mi při tom pomáhala i vlastní zkušenost. Článek se všem líbil, a proto jsem se rozhodla, že o anorexii napíšu knihu.

Kdy jste si začala uvědomovat svou nemoc?

Ani jsem o tom nevěděla, myslela jsem si, jak jsem krásná a jak zdravě jím, až mě na můj problém jednoho dne upozornila má kamarádka a řekla, abych se začala léčit.

Jak podle Vás můžeme pomoci kamarádce, která má anorexii?

Neměli byste to řešit s ní sami, ale říct to někomu dospělému, učiteli nebo rodiči, kterému důvěřujete.

Jak poznáme anorektičku?

Je nezdravě hubená, má velké kruhy pod očima, řídké vlasy, bedřarovitě čelo a začernalé zuby. Moc nejí, hodně pije, dokáže vypít až pět litrů vody. O přestávkách ji můžete potkat na záchodě, jak tam dělá např. dřepy, aby vypotila přebytečnou vodu. Jsou také mistryně v ošálení. Pokud řeknete anorektičce: „Sněz tohle, ať vidím, že opravdu jíš!“ Tak její jídlo můžete pak najít v podprsence, v kalhotkách nebo v tričku. Pokud její skryše objevíte a obviníte ji z toho, že nejí, udělá vám obrovskou hysterickou scénu, že ji obviňujete neprávem.

Co si myslíte o soutěžích krásy? Je správné, že lidé takové soutěže pořádají?

Mám na to negativní názor, děvčata z toho mají pocit velikosti. Když se na modelky kouknete v televizi, tak vypadají úplně jinak než ve skutečnosti, možná byste je dokonce ani nepoznali, kdybyste je potkali jen tak na ulici.

Jak vypadá bulimička?

Kdybychom ji potkali na ulici, ani ji nemusíme rozeznat od jiných děvčat. Bulimici totiž své jídlo sní, což znamená, že nějaké vitamíny a minerály si v sobě nechají, ale následovně pak vše vyzvrací. Pokud mají hlad, tak dokáží vyprázdnit celou lednici, samozřejmě s přestávkami na zvracení, za necelou hodinu. Utrácejí za jídlo celkem dost peněz, jelikož nemají nikdy dost. Bulimičky poznáme hlavně podle silného zápachu z úst, často je můžeme potkat na záchodě, jak si strkají prst do krku a zvrací.

Co je podle Vás nebezpečnější nemoc, anorexie nebo bulimie?

Samozřejmě ani jednu nemoc není dobré mít, ale když to vezmeme z hlediska lékařského, je lepší bulimie. S bulimičkami se lépe pracuje, uvědomují si, že něco je tu špatně. Anorektičky si ale myslí, jak jsou krásné a jak zdravě jí, a brání se zdravému životnímu stylu. Pokud máte anorexii před pubertou nebo v pubertě, je zde možnost, že nebudete mít v dospělosti děti. Pokud je anorektička dospělá, jen zřídka může mít děti, a má ještě další zdravotní problémy. Velmi zajímavé je, že anorexií trpí i chlapci (10%). Na anorexii umře každý rok 30% anorektiků.

Nicol Sedláčková, 7. B

Hodnocení práce parlamentu za uplynulý školní rok

Členové parlamentu se scházeli ke svým jednáním zpravidla jedenkrát měsíčně, v případě pořádání akcí to bývalo častěji. Docházka nebyla vždy vzorná, některá jednání musela být odložena kvůli malé účasti. Nejlepší docházku z prvního stupně měli zástupci třídy 4. A, 4. B a 5. A a z druhého stupně 6. B, 7. B a 9. B. Řešily se barevné dny, sportovní turnaje, charitativní akce (pomoc pejskům z boskovického útulku), talentmánie a další věci související se školou. Všem se líbil vánoční strom nad vchodem do školy. Řešili jsme výrobu ozdob a jeho osvětlení. Největší úspěch jak u žáků, tak i u učitelů sklidila opět talentmánie, pořádaná před vánočními prázdninami. Naopak se nám letos nepodařilo zorganizovat sportovní turnaje. Kromě toho jsme museli zajistit peníze na adopci afrického dítěte. Jako každý rok se při různých akcích vybralo přes sedm tisíc korun. Bylo by dobré, kdyby se v příštích letech někdo tomuto úkolu víc věnoval a našemu adoptovanému dítěti odepisoval na dopisy, které každoročně posílá. Dopisy překládala a odpovídá na ně psala Radmila Centnerová. Ta odchází na střední školu.

*To je ale nekonečné čekání! Jak dlouho ještě?
(Čekáme na schodech ve VIDA centru.)*

Celkově bychom my dvě práci parlamentu zhodnotily jako průměrnou. Je sice pravda, že se našlo několik zástupců, kteří nebyli na zasedání plně soustředění a nebo neplnili svoje úkoly, ale žáci, kteří se alespoň trochu snažili a chodili na zasedání, byli odměněni výletem do VIDA centra v Brně. Cestu na tento výlet a vstup do centra parlamentářům uhradila škola. Výlet se vydařil, počasí bylo tak akorát (nepršelo, nebylo horko).

Vystoupení s názvem „Mráz a žár“ v rámci programu ve VIDA centru

Na závěr několik rad od Pavly Marečkové, předsedkyně parlamentu: „Určitě bych upozornila parlament 2015/2016 na to, aby žáci ve třídách vybírali zástupce pečlivě a konečné rozhodnutí bylo schváleno třídním učitelem. Zástupce by měl být schopen seznamovat spolužáky se závěry z jednání. Jaký by měl být předseda parlamentu? Předseda parlamentu by měl být cílevědomý, rozhodný a měl by umět řečnit, uvést zasedání, rozhodnout o zadání úkolů, aspoň trochu znát své zástupce a být obeznámen s děním ve škole. Podobného charakteru by měl být i místopředseda, aby i on zvládl dění parlamentu v nepřítomnosti předsedy a byl jeho oporou. Můžu říct, že někdy to nebylo vůbec jednoduché.“

Za žakovský parlament Pavla Marečková, 9. C a Dita Škvařilová, 9. C

Dne 7. května 2015 jsem se jako ostatní žáci z 2. stupně zúčastnila projektového dne na naší škole. Na začátku první hodiny nám paní učitelka Opatřilová vysvětlila plán celého dne. Poté nás vyrušil požární poplach, a tak jsme se seřadili u dveří. Samozřejmě jsme se domnívali, že je jenom součástí projektového dne, protože jsme se již dřív dozvěděli, že se k této akci připojí i hasiči a vojáci. Při cestě ven ze školy jsme moc tiší nebyli a na příjezdovou cestu jsme se dostali jako poslední. Po seřazení se zhodnotil evakuaci školy

ly pan ředitel Z. Burýšek a pan učitel Sedláček nás podrobně informoval o průběhu celého dne.

Poté jsme se přesunuli před vchod do budovy školy k ukázce ochrany objektu, kterou předváděli právě vojáci aktivních záloh z Brna. Pro velký počet mladých i pár starších diváků jsem se dostala na kraj davu před velký strom, a proto jsem viděla špatně. Po ukázce, kterou hodnotím za povedenou, jsme se rozešli na svačinu. V domluvený čas jsme se shromáždili u tělocvičny, kde se nám předvedli cvičení psi v akci. Při této ukázce jsem myslela na to, jak dobří by to byli hlídači doma a jak musí být těžké tyto psy vyvíčet.

Nyní již na nás čekala práce na stanovištích. Na prvním stanovišti bylo vázání uzlů. Tady se vyskytl menší problém – ztratily se provazy, a než se našly, tak jsme odešli na další stanoviště, a to na kluziště, kde jsme se pomocí prken a provázku měli dostat přes vodu za určitou čáru. Tento úkol, při kterém byla nutná týmová práce, jsme zvládli obstojně jen s jedním pokutovým kolečkem okolo kluziště za utonulého. Na stanovišti první pomoci jsme kromě zkušebního obvazování tvořili i živé mumie. Na hasičské zastávce se stavělo na hlavu, samozřejmě ne doslova. Spolužačka si lehla do nosítek, ta se pomocí vzduchu natolik zpevnila, až se dobrovolnice nemohla vůbec hýbat a bezpečně mohla být převrácena hlavou dolů. Stanoviště s azimutem bylo sice velice snadné, ale taky jsme se tu něco naučili. Kolíkové stanoviště s paní učitelkou Čumovou spojovalo rychlost a paměť. Naše třída byla rozdělena do dvou skupin. Nakonec můj tým získal nejvíce kolíků a vyhrál. Několik stanovišť měli i vojáci, kde nás seznamovali se svou prací.

Po obědě, kterého se mnozí nemohli dočkat, neboť nám v přírodě vytrávilo, měli vojáci opět další ukázkou, která ukončila celý den.

Toto byl můj poslední projektový den a myslím, že se vydařil. Jen jedna věc mě vytáčela a to byl pyl, který se neustále všude lepil.

Barbora Řehůrková, 9. C

Projektový den byl v trošku jiném stylu, než jsme u projektových dnů zvyklí. Od devíti ráno do téměř půl třetí odpoledne jsme byli v oboře u školy, plnili různé úkoly a taky si zkusili pár pro nás celkem nových věcí. Učili nás je totiž vojáci aktivní zálohy, na jednom stanovišti jsme se seznámili i s prací lysických hasičů. Během těchto několika hodin jsme se naučili ošetřit vážné vojenské zranění, přenášet raněného v provizorních nosítkách, nasazovat plynovou masku - ta nás jako třídu hodně zaujala :) – potěžkali jsme si vojenské zbraně. Viděli jsme i výcvik psů. Do názorných ukázek vojáků a hasičů jsme se zapojovali samozřejmě taky. Osobně jsem byla u hasičů jako figurant na velkých červených nosítkách. Předváděli, co by bylo potřeba dělat, když bych měla nějaký vážný úraz páteře. Užila jsem si to, ale bylo docela zvláštní viset v jedné chvíli hlavou dolů :).

Tento projektový den se mi líbil a měl by se opakovat častěji. I když je pro někoho docela fyzicky náročné chodit celý den po lese a ještě plnit někdy těžší úkoly, řekla bych, že je to jedna z nejlepších variant projektového dne. Navíc věci, které jsme ten čtvrtek viděli, se hodí do života.

Radmila Centnerová, 9. B

Nezapomenutelný výlet

Vídeň, hmm, někdo by si mohl říct *nic zajímavého*, popřípadě *tam už jsem byl tolikrát*. Jistě, je to blízko, ale něco jiného je, když tam jedete s rodiči a nebo se svými spolužáky. A právě to druhé se stalo mně.

Ve středu 6. května 2015 v 6:55 už všichni sedíme na svých místech v *áflu* a čekáme, až vyrazíme směr Vídeň. Cesta ubíhá rychle, a tak za chvíli stavíme v Brně u TESCO. Nejdříve nikdo nechápe proč. Ale to už k nám promlouvá příjemný hlas paní průvodkyně, která by o Vídni mohla vyprávět celé hodiny.

Nyní už zase jedeme, jelikož program je nabitý a času je málo. Ještě krátká zastávka na hranicích a jsme v Rakousku. První bod na seznamu jsou Hundertwasserovy domy, které byly postaveny pro chudší část obyvatelstva v minulém století. V jednom z domů jsou malé obchůdky se suvenýry a nahoře je obrazová galerie. Od domů se rychle autobusem přesouváme do Vojenského muzea Arsenal, jehož první patro je věnováno I. a II. světové válce a námořnictvu, druhé patro pak napoleonským válkám. V prvním patře mě zaujalo auto, v němž byl zastřelen arcivévoda František Ferdinand d'Este se svou chotí, hraběnkou Žofií Chotkovou, a průřez bitevní lodi.

Z muzea odjíždíme do zámku Schönbrunn, letního sídla Habsburků. Páni, tady by se žilo, i když uklízet všechny ty pokoje... Kolem zámku jsou rozlehlé zahrady s nespočtem květin. Na kamenných schodech se seřadíme a uděláme si společnou fotku. A teď tryskem do centra velkoměsta. Procházíme Mariahilferstrasse, po jejíchž stranách jsou všude obchody. Gucci, Hugo Boss, Louis Vuitton. Ale nás teď zajímá mnohem starší památka, a to katedrála svatého Štěpána. No, vybudovat něco takového bez jeřábu, to musela být fuška.

Na náměstí si dáme rozchod a následně se vydáme do Schatzkammer (císařské pokladnice) zhlédnout korunovační klenoty. Jo, jo, nějaká koruna a jabko, říkám si. Načež nestačím vycházet z údivu. V tmavých místnostech ve vitrínách jsou uložena bohatě zdobená korunovační roucha, poklady, církevní předměty, žezla, koruny, zlaté náhrdelníky... Jedním slovem nádhera.

Nakonec si pro nás paní učitelky přichystaly zábavní park Prátr, kde si většina mých spolužáků vyzkoušela horskou dráhu.

Musím říct, že tohle byl jeden z nejlepších výletů na škole. Pokud se tato akce na naší škole uskuteční znovu, tak ji všem vřele doporučuji.

Auf Wiedersehen!

Společné foto na schodech před Schönbrunnem

Anna Zemánková, 9. C

Exkurze do Vídně

58
Auto von Sarajewo

59
Uniform des Erzherzogs Franz Ferdinand

65
Prototyp des Doppeldeckers Albatros B II

69
Gemälde von Albin Egger-Lienz: »Den Namenlosen 1914«

76
Gemälde von Julius Endlweber: »Bürgerkrieg«

70
38 cm Haubitze

Erdgeschoss
Zeitreise im Zeitraffer
Ihre Sternstunde im HGM
HEERESGESCHICHTLICHES MUSEUM
www.hgm.at

SCHUTZ
HILFE

Co můžete vidět ve vojenském muzeu Arsenal? Např. 58 — auto, v němž byl zastřelen arcivévoda František Ferdinand d'Este

Návratka odevzdána, číslo občanky nebo pasu zaregistrováno, cesta zaplacená. Už jsem si jen měla udělat celodenní jídlo. Zvolila jsem toasty s čokoládou a k tomu velkou láhev šťávy. Zabalila jsem si ještě náhradní oblečení, power bank, sluchátka a další nezbytné zbytečnosti. Budíček nastaven na 6. května 2015 pět třicet.

A mohla jsem vyrazit. A kam? Na exkurzi do Vídně s povinně volitelným předmětem – nečekaně němčinou.

Výlet jsem si představovala tak, že se budeme snažit mluvit (blekotat) německy, koupím nějaké suvenýry rodině, projdeme si krásné památky Rakouska a budeme se nesmírně bavit.

No, nedopadlo to úplně podle mých představ. Němec-kou větu bych neposkládala, ani kdyby na mě mířil zbraní sám Hitler, popravdě, ani ta angličtina nestála za moc. Suvenýry, jak se dalo čekat, byly předražené, ale především pro mě nevzhledné. Nekoupila jsem ani přívěšek na klíče. Památky jsme spíše projeli, jelikož nás tlačil čas a také finance. Kdybychom měli jít do nejkrásnějšího zámku Evropy a Národního muzea, částka by se nám rapidně zvýšila. Tak jsme si prošli vojenské muzeum, rozkvetlou zahradu kolem paláce Schönbrunn, centrum města s Stephansdomem a navštívili výstavu „Zlatý poklad“, otevřenou v Hofburgu. Neřekla bych, že to bylo nezajímavé nebo nepoučné, ale spíše nezábavné. Zábavu nám ale vynahradilo zábavní centrum Prátr a cestování autobusem.

I když jsme byli každý jiné věkové kategorie (žáci 13-15 let), příjemně jsme se bavili jak na památkách, tak v autobuse, dokonce i na zastávce, celí promáčení a zmrzlí čekající na autobus, který stále nepřijížděl, jsme byli stále pozitivní, a i když občas padlo to vulgární slovíčko, brali jsme to s nadhledem.

Za mě rozhodně nejlepší část výletu – cesta od rakouských hranic až domů. Jako zábavu na cestu jsme si vybrali (někteří nedobrovolně) zpěv známých písní. Skromně bych řekla, že tomu všemu dominoval především můj pronikavý hlas. Zaspívali jsme si anglické texty popových písní, české písně od nejznámějších interpretů jako například Kabáti, Chinasky, Johnny Machetta a Tomáš Klus, došlo i na české koledy. Na takový výlet budeme vzpomínat ještě dlouho. A doufám, že takový je názor alespoň většiny.

A hlavně velké díky paním učitelkám L. Máslové a S. Kyánkové a také paní průvodkyni (jméno zapomenuto) za trpělivost, shovívavost a naučné povídání.

Dita Škvařilová, 9. C

Pohár rozhlasu

V úterý 12.5.2015 se konalo okresní kolo Poháru rozhlasu mladšího žactva, kde družstvo žákyň zvítězilo mezi 16 školami a postoupilo do krajského kola. Družstvo mladších žáků vybojovalo druhé místo a jen těsně nepostoupilo.

Ve středu 13. května 2015 proběhlo v Blansku okresní kolo Poháru rozhlasu starších žáků. Naše škola se samozřejmě zúčastnila tak jako každý rok. Ráno bylo studené a sychravé počasí, doskočiště byla mokrá, a tak je sušili fukarem na listí, odpoledne už bylo hezky a teplo. I tak jsme měli skoro celý den výbornou náladu, všichni jsme se podporovali a hecovali k co nejlepšímu výsledku, i když výkony nebyly tak skvělé jako v minulých letech. V běhu na 800 m se Radka Centnerová umístila na 3. místě. Ale holky si celkově nevedly špatně, například Bára Růžicková vybojovala ve skoku do výšky 5. místo. Ve vrhu koulí vypadaly naše závodnice oproti ostatním vrhačkám, asi jako by přišly od mladších žákyň, takže se jim moc nedařilo, hlavně Gabča Medková se nedokázala napráhnout. Ani přesto konečné umístění holek nestouplo nad 10. místo.

Závodili jsme samozřejmě i my, kluci. Taky jsme neslavili zrovna valné úspěchy. Všichni jsme byli nadšení ze štafety, kde kluci skončili na 4. místě. Na šedesátce skončil David Baláč na skvělém 3. místě, ale nezapsali mu čas do tabulky. V běhu na 1500 m si šli zaběhat Michal Beneš a Martin Vitek, kteří si do-

běhli pro 16. a 17. místo, no, mohlo to být i lepší. Lepší už to bylo ve výšce, Roman Látal sice skončil na 140 cm, ale Michal Beneš vybojoval hezké 2. místo výkonem 163 cm. Skok do dálky byl zajímavý, i když to pro nás zase tak velký úspěch nebyl. Ve vrhu koulí byla asi největší konkurence, nakonec naši závodníci — Petr Pražan a Richard Vlach — nedopadli zase tak špatně, až na pár přešlapů, za které je paní učitelka Nedomová chtěla sejmout. Myslím, že celý den jsme si užili a i zmrzlinu před odjezdem jsme si zasloužili, minimálně za tu snahu.

Michal Beneš, 9. C

Horní řada: zleva pan učitel Sedláček, Martina Mynářová, Michaela Ryzí, Roman Látal, David Baláč, Karolína Hloušová, Martin Vitek, Lucie Valenčíková, druhá řada: zprava Adéla Šamšulová, Radmila Centnerová, Gabriela Medková, Kristýna Pařížková, Barbora Růžicková, na zemi: zleva Petr Pražan a Richard Vlach

V úterý 19.5.2015 se mladší žákyně posílené o Adélu Krompovou a Jolanu Janíčkovou zúčastnily krajského kola Poháru rozhlasu, kde skončily na 5. místě. Individuálně nejlépe se dařilo Haně Šebelové, která výkonem 449cm zvítězila ve skoku dalekém, dále Veronice Řepové, která v hodu kriketovým míčkem přehodila hranici 45m a skončila 4. a Kláře Bohušové ve stejné disciplíně, která se výkonem 44,63m umístila na 5. místě. Páté místo ve skoku vysokém osobním rekordem 134cm vybojovala Sára Porčová.

Všem závodníkům děkujeme za vzornou reprezentaci školy.

Exkurze do Prahy

Dne 29. května 2015 jsem se vypravil se skupinou vybraných lidí z naší školy do Národního technického muzea v Praze. Tato exkurze nám byla umožněna díky projektu Podpora přírodovědného a technického vzdělávání.

V 6:30 jsme na zastávce u školy a čekáme na zbytek opozdilců. Zhruba v 6:50 přijíždí autobus. Po nasednutí a najetí si vhodných míst a spolusedících ihned neodjíždíme, chvilku ještě čekáme na poslední opozdilce. Stavíme v Hodoníně u Kunštátu, kde bereme další dva členy výpravy. V polovině cesty, těsně před nájezdem na dálnici, následuje kratičká zastávka u benzínky, kde jsme byli překvapeni extrémně drahým Red Bullem. Po zdlouhavé, ale zábavné cestě jsme konečně v Praze před muzeem. Nákup vstupenek, rychle vyfotit. Po vstupu jsme obeznámení s programem a jednotlivými odděleními muzea. Po dvouhodinovém projití odděleními hornictví, kovářství, oddělením motorek, aut, letadel a leteckých motorů a lokomotiv nastává asi nejoblíbenější část dne — oběd... :D K obědu nám byla přichystána polévka s nudlemi a kuřecí řízek s brambory. Po obědě procházíme zbývajících odděleními muzea v podobě chemické, fotografické a stavební expozice. Dozvídáme se spoustu informací z vývoje a historie nejružnějších odvětví. Sraz máme u vstupu do muzea. Rychle nakoupit suvenýry a opouštíme muzeum a nasedáme do autobusu. Následuje rychlá kontrola, jestli někdo nechybí, a vyrážíme na cestu zpět k domovu. Po příjezdu do Lysic následuje neúprosný úklid autobusu a rozcházíme se každý domů.

Tento výlet se mi líbil, užil jsem si jej.

Vít Doležel, 9. C

YOU DREAM WE RUN

Jednalo se o 24hodinový štafetový běh družstev (školy, úřady, firmy a jakékoliv libovolně vytvořené skupiny občanů nejen z okresu Blansko), který se uskutečnil v pátek 12. a v sobotu 13. června 2015 v areálu ASK Blansko. Běžci měli za cíl udržet 24 hodin štafetový kolík v pohybu na atletické dráze, jež má 400 metrů a tartanový povrch. Byla k tomu však potřeba vytrvalost. Mottem akce byla slova: YOU DREAM WE RUN - BĚŽÍME PRO TVŮJ SEN!

Peníze, které se vydělaly za trička s logem akce, náramky a placky, se pak využily na splnění snu vybraného postiženého dítěte. K běhu hrály pěkné písničky, například od Michala Hruzy a Michala Davida a pro starší i od známé dvojice Evy a Vaška. Akce byla velice zdařilá, vyšlo krásné počasí, a jestli bude YOU DREAM WE RUN i příští rok, určitě stojí za to se přihlásit.

Tereza Novotná, 6. B

Už jsme si řekli něco k samotnému průběhu akce. Určitě vás ale zajímá, jak se k této dobročinné akci postavila naše škola. Z tříadvaceti zúčastněných štafet měla naše škola nejpočetnější tým, celkem 149 běžců a běžkyň z řad žáků, učitelů a přátel naší školy. Z učitelů se této akce zúčastnila kapitánka týmu paní učitelka Nesnídalová, které děkujeme za nápad podpořit tuto akci a zorganizovat náš tým, dále paní učitelka Opatřilová, Požárová, Nedomová, Kyánková, a paní asistentka Trávníčková, mužskou část zastoupil pan učitel Sedláček. V několika případech se zúčastnily i celé rodiny běžců.

Letos se podařilo díky vybraným penězům splnit více snů postiženým dětem. Splnil se sen Emičky a Liborka, kteří si přáli pobytu v termálních lázních. Dalším šťastným dítětem byl Šimonek, jehož snem byl speciální tablet. Posledním splněným snem byla speciální tříkolka pro dvojčata Toma a Martínka. Finanční přínos akce byl dokonce tak velký, že Tom i Martin dostali trojkolku každý svoji.

Z výrazů některých běžců cítíme výbornou atmosféru akce. (Pana učitele Sedláčka příště prosíme o trochu nadšený výraz :D)

Tolik běžců a tolik stejných triček se jen tak nevidí!

Klára
ková,

**dream
&
you we run**

Háj-
8. C a
Radmila Centnerová, 9. B

Vystoupení dramatického kroužku

Dne 5. června 2015 členové našeho dramatického kroužku sehráli jako každý rok představení pro žáky naší školy. Tentokrát se představení jmenovalo Pasáček vepřů. Možná tuto pohádku od H. Ch. Andersena někteří znáte. Jen stručně připomenu děj. Pohádka vypráví o princezně, která byla velmi vybíravá a nechtěla se vdávat. Jednou do království zavítal král Jaromír ze sousední země. Také Jaromíra jako všechny nápadníky předtím odmítla. Král se však nevzdal a přichystal na princeznu lest. Přihlásil se na místo královského pasáčka vepřů. Pro princeznu nejprve vyrobil kotlík, z kterého se poznalo, co kdo v celém městě vaří. Princezně se zalíbil, ale Jaromír jí ho nechtěl prodat jen tak, chtěl za něj deset hubiček. Princezna mu je dala. Podruhé pro princeznu vytvořil kolovrátek. Za tento kolovrátek si řekl o sto hubiček. Ale princezna kolovrátek nedostala, u hubičkování je nachytal král a chtěl princeznu za prince provdat. Princezna však nevěděla, že ušmudlaný pasáček je vlastně nějaký král, až když po chvíli Jaromír vše vysvětlil, s radostí si ho vzala. Doufáme, že se vám divadlo líbilo, a budeme se na vás těšit příští rok s dalším představením.

Nicol Sedláčková, 7. B

Tak teď jsme si zavzpomínali na děj celého představení a nyní se podíváme do zákulisí. Museli jsme se učit texty, což se nám samozřejmě moc nechtělo, ale protože nás hrát baví, tak jsme se to naučili, i když při vystoupení sem tam byly nějaké výpadky paměti. Na začátku května jsme začali zkoušet na „Lidáku“. Já chodím do dramaťáku druhým rokem, ale jsou tam taky ustálení herci. Někteří z nich si zahráli v pátek naposledy a to jsou Anďa Panáčková, Kikča Pařízková, Gabča Medková, Alča Stejskalová, Terka Jančálková a Míša Ryzí. Byly úžasné a určitě nám v dramatickém kroužku budou velmi chybět. :(V hlavních rolích se divákům předvedli Áďa Kyánková, Honza Ryzí, Gabča Medková a Kikča Pařízková.

Před vystoupením jsme měli strašnou trému a báli jsme se, že to zkazíme. Nejhorší to bylo před našimi spolužáky, protože přece jenom mají ze všeho srandu a jsou velmi hluční. Ovšem, co musím říct, že nás velmi překvapili, byli potichu a neměli žádné průpovídky apod. Takže se nám hrálo dobře, i když nám bylo líto, že v téhle sestavě hrajeme naposledy. Musím za všechny říct, že jsme s naším výkonem byli spokojení a že nás to vážně bavilo. :)

Tímto článkem bych se chtěla rozloučit s deváťáčkami, které mi budou vážně chybět, a myslím, že jsme si poslední divadlo s nimi užili. :)

Tak a příští rok to čeká nás. Doufám, že se naše řady rozrostou o nové herce a že si vystoupení užijeme tak jako letos. :)

Klára Hájková, 8. C

Jelikož některé třídy jsou právě na výletě a některé se vrací až těsně před vysvědčením, nestihneme čtenáře víc informovat o průběhu výletů jednotlivých tříd.

4. B má už po výletě, a proto jsme se vypravily na výzvědy.

Kde jste byli? Na jednodenním výletu v Kunštátě a na Rudce.

Kdy jste tam byli? 16.6. od 8 hodin ráno do 3 hodin odpoledne.

Jak jste se tam dopravili a jak daleko jste šli? Tam jsme šli pěšky a ušli jsme cca 10km a zpět jsme se rádi svezli autobusem.

Co všechno jste navštívili a viděli? Byli jsme v jeskyni Blanických rytířů a na rozhledně. Podívali jsme se i do smyslové zahrady, kde jsme si vyzkoušeli po hmatu rozeznat všelijaké věci (nejvíce jsme se lekli nádoby s vodou) anebo rozeznat zvuky. Navštívili jsme zámek v Kunštátě. Viděli jsme tam interaktivní expozici o středověku a o pánech z Kunštátu a také jejich ostatky. Na zámku jsme si mohli vyrazit pamětní minci - pražský groš. Velmi se nám líbil morový doktor se zobákem, ve kterém byly bylinky proti moru. Ke konci jsme hledali „středověký“ poklad, kde na nás čekaly čokoládové mince.

Co se vám z celého výletu líbilo nejvíce? Rozhledna a dobíhání autobusu :D.

Líbil se vám výlet? Ano, ale byli jsme všichni unaveni.

Klára Hájková, 8. C a Radmila Centnerová, 9. B

Pálava — školní výlet 6. A

Dne 16.6. – 17.6. proběhl výlet 6. A na Pálavě. Jeli jsme s třídním panem učitelem Sedláčkem a s paní učitelkou Požárovou.

Všichni jsme se sešli ve Skalici na nádraží, kde celý výlet začal. Ve vlaku byla zábava a všichni jsme se těšili, co bude dál. Za pár hodin jsme byli na místě - Mikulov. Připravili jsme se na cestu, jelikož jsme měli ujít asi 20 km. Přešli jsme Pavlovské vrchy, které nám, nebo aspoň mně, daly zabrat. Cestou byla zábava a humor taky nechyběl. Se spolužáky jsme se výborně bavili různými vtipy. Byli jsme na Sirotčím hradu, u kterého jsme si odpočinuli. Kluci ale měli energie dost, a tak lezli po skalách a my ostatní jsme šli obdivovat hrad. A pak zase dlouhá cesta. Už velmi vysílení jsme šli na Dívčí hrad, kde jsme si opět odpočinuli, ale bohužel se stala nehoda. Náš tým číslo dvě se ztratil, ale vše se nakonec vyřešilo, našli jsme se a pokračovali dál. Přešli jsme po mostě, kde pod námi bylo velké jezero, ale ve skutečnosti to byla vodní nádrž. Most jsme přešli a putovali dál až do restaurace, kde jsme měli večeři.

Po večeři jsme přímo utíkali do ubytovny, abychom si konečně mohli odpočinout... Za chvilku jsme nabrali energii a hráli vybíjenou na fotbalovém hřišti. Já a menší skupinka spolužáků jsme ale dělali blbosti o kus dál. Když byl večer, šli jsme spát. Bohužel já a mé spolubydlící – Jula, Hanka a Kristýna, jsme měly problém s pavouky, a tak jsme zavolaly deratizátory: Marka, Štěpána a také Petra, kteří nám pavouky úspěšně odstranili. Druhý den jsme opět pokračovali v cestě. Šli jsme se podívat na zámek ve Valticích, kde jsme měli úžasnou a zajímavou prohlídku zámku. A pak jsme jeli vlakem až do Skalice, odkud nás vyzvedli rodiče. Byl to úžasný výlet!

Kateřina Obelczová, 6. A

Alkoholismus

Jak všichni víte, naši devátáci dnes končí s docházkou do této školy, a tak to samozřejmě budou oslavovat/oplakávat a nejspíš dojde i na alkohol... Proto jsem se rozhodla něco vám říct o nebezpečí alkoholu.

Alkoholismus nebo závislost na alkoholu, opilství je onemocnění postihující nejen celou osobnost postiženého člověka po stránce psychické a fyzické, ale i jeho blízké, hlavně rodinné příslušníky. **Patří mezi jednu z nejzávažnějších a nejrozšířenějších forem závislosti.** Obecně lze o alkoholismu mluvit, když závislost na alkoholu dosáhne takového stupně, že škodí jedinci nebo jeho okolí. Tuto nemoc je možno léčit. Průběh závislosti na alkoholu je různý.

V České republice je alkohol problém, který je často podceňován. Dá se říct, že lidí, kteří problematicky konzumují alkoholické nápoje, jsou v Česku desetitisíce. Z dostupných statistik vyplývá, že problém tohoto druhu má 25 % mužů a 10 % žen. Znepokojující je i rozšířenost konzumace alkoholu mezi mládeží. Tento fenomén je na okraji zájmu veřejnosti a zastiňuje ho viditelnější drogová problematika. Je nutné konstatovat, že alkohol, i přesto že je legální, pořád zůstává drogou srovnatelnou s kokainem nebo opiáty. Nabaluje na sebe celou řadu negativních jevů, jako je kriminalita, rozvodovost, sekundární chronická až smrtelná onemocnění.

Takže, milí devátáci, nemám právo vám něco zakazovat, ale pamatujte: Když už si budete muset připít na konec školního roku, nevolte si tvrdý alkohol, ať nemáte vy a vaši rodiče zbytečné problémy. A doufám, že nikoho z vás neuvidím v televizi v hlavní roli „opilého“ při kontrole policíí.

Áďa Kyánková, 8. A

Zábava

Školní drby

A je to tu opět, ale naposledy. Jestlipak nás někdo v příštím školním roce zastoupí, abyste, milí čtenáři, věděli, co se děje ve škole? Tak čtěte, ať jste v obraze.

- ♦ Na některé kluky, ale dokonce i holky přišlo opět jaro. Vystřídali už několik partnerů. Asi nám tu po škole chodí spousta krásných lidí. Takže je z čeho vybírat.
- ♦ I v devátém ročníku se najdou lásky. Holky se tu perou o kluky. A že jich je!
- ♦ Jistě víte, že v devátém ročníku je šest párů. Jestlipak lásky vydrží i mimo školu. Budou se spolu dále vídat? Některé páry odchází na SŠ do stejného města.
- ♦ Osmáčky si už nakoupily papírové kapesníčky, aby mohly oplakávat své devátácké idoly. To bude pláče poslední školní den. A taky se najdou nějakí sedmáci, kteří budou určitě smutnit po některých devátáčkách.
- ♦ Už jste to slyšeli? Od další školního roku 2015/2016 bude zkrášlena školní jídelna. Na to jste mohli přijít také tak, že se u malé tělocvičny nachází nové barevné židle, které budou ozdobou v jídelně.

- ♦ Vídeň. Kapitola sama o sobě. Spoustu lidí se dalo dohromady. A držení za ruku, objímání ze zadu a stále spolu... No tohle kamarádství rozhodně nebude. Dokonce jsme do Lysic museli jet s rozsvícenými světly v autobuse.

Vaše drbny.. :)

Jakpak si nás asi čtenář představuje? Doufáme, že zrovna takto ne.

Kdo je kdo?

Ahojky! :D Jako vždy je tu s vámi tato soutěž... Ode mě ale bohužel už poslední... S kým vás seznámím?

Věk? 45

Bydliště? Drnovice

Mazlíčci? 2 psi: zlatý retrívr, rhodéský ridgeback; kočka, králík, morče, kůň

Oblíbená barva? Modrá

Oblíbené jídlo? Rizoto

Koníčky? Kultura (divadlo, kino, koncerty sborů), procházky se psem

Vzpomenete si na nějaký průšvih ze základní školy? Byla jsem „vzorňas“, jedničkářka.

Jaké jste navštěvovala školy? Gymnázium Křenová Brno, Pedagogická fakulta MU Brno

Máte děti? 3 děti a 1 vnouče

Kde trávíte léta? Tábory do dospělosti, pobyt na chalupě

Oblíbený sport? Spinning

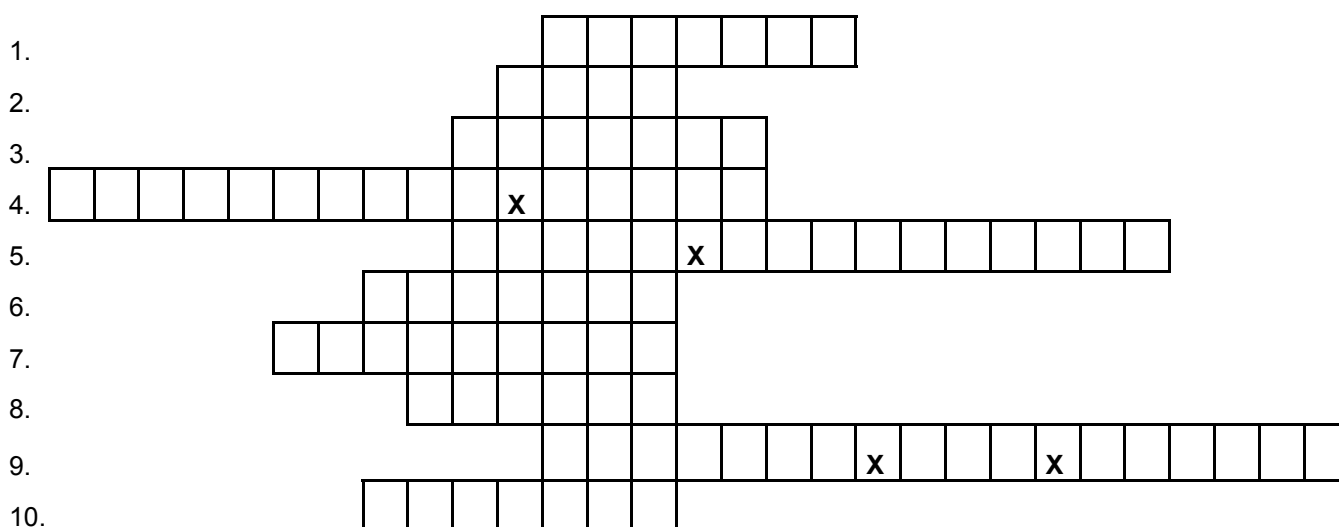
Oblíbená kniha? Pilíře země, Ken Follett

Děkujeme minulým soutěžícím za hojnou účast a přejeme úspěch v této soutěži. Opět na vás čekají skvělé ceny. Tentokrát dostanou odměnu první dva, kteří popřejí výše zmíněné osobě krásné prázdniny a ukáží jí svůj Plátek. Odměnu obdrží přímo od ní.

Míša Ryzí, 9. B

Křížovka

1. Co dostávají třídní učitelky od žáků na konci školního roku?
2. Od jakého zpěváka/zpěvačky doprovází píseň devátáky ven ze školy?
3. Kam jela na výlet 9. C? (Český...)
4. Co si dáváme v cukrárně nejčastěji na osvěžení?
5. Která míčová hra se v létě nejčastěji hraje?
6. Od nového školního roku 2015/2016 bude nová...
7. Kam se nejčastěji vydáváme na dovolenou?
8. Co se stalo s výletem 8. C? Byl...
9. Kam jela tento rok třída 9. B?
10. Jako každý rok, tak i letos budou mít devátáci poslední...

Poslední křížovka od Aleny Stejskalové z 9. C

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 26. 6. 2015 nákladem 60 kusů. Korektury a grafika: Radmila Centnerová a Klára Hájková, 1. stránka Sabina Stloukalová, www stránky: Kamil Vaněk